

Е, за какво да ни благодарятъ? Че сме дошли да ги освобождаваме ли? Но ний още не сме ги освободили. А ний знаемъ, па и Българитѣ твърдѣ добръ помнятъ, че Русситѣ не веднѣжъ сж дохождали да ги освобождаватъ и винаги сж ги оставяли пакъ въ рѣцѣтъ на звѣроветѣ турци. Най-послѣ, за туй ли да ни бждѣтъ благодарни, че нашитѣ „Гавриличи“ по нѣкой пѣтъ имъ досаждатъ съ своитѣ искания, а пѣкъ компанията Коганъ, Горвицъ и Грегерь съвършено ги ограбва?!

Не, господа, това е фактъ. Азъ самъ лично видѣхъ, когато, жидкитѣ, „чиновници“ отъ казаната компания, задигаха отъ хамбаритѣ ичумикъ, а отъ полето сѣно, прѣжсена Лихачевъ Усова, който искаше да му възрази.

Слѣдъ обѣдъ се получило извѣстие, че Търново билъ прѣвзетъ отъ нашия передовий кавалерийски отрядъ, и веднага се заповѣда да трѣгне опълчението. Но когато то бѣше готово да напустне Батакъ, получи се нова заповѣдъ отъ началника на передовия отрядъ Генералъ Гурко, да чакаме неговото пристигване. По тая причина опълчението се приготви за срѣщанието началника. Дружинитѣ се построиха съ фронтъ къмъ истокъ — въ една линия, — по дружинно, въ двухъ-взводна колона, а обоза на лѣвия флангъ. Тѣкмо въ 5 часа слѣдъ обѣдъ Генералъ Гурко пристигна на бивуака.

Генералъ Гурко бѣше чловѣкъ на срѣдня възраст, прѣдставителенъ, на рѣстъ едъръ съ орловъ поглѣдъ. Въ движенията му се видеше и четеше енергия, рѣшителностъ и отвага: качества особенно необходими за началникъ на передовий отрядъ.

Генералъ Гурко на конь обиколи цѣлото опълчение, като поздравляваше дружинитѣ съ грѣмливия си гласъ.

Слѣдъ като обходи цѣлия фронтъ, той се обърна къмъ опълченцитѣ приблизително съ слѣдующата рѣчь:

— „Братци!“ Ний отиваме противъ Турцитѣ — вѣковнитѣ врагове на славянитѣ, изобщо, и на Бъл-